

μενον, — ὡς σχεδία φερομένη ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς ἄγριον πέλαγος — κατεβιβάζετο, καὶ ἡ μορφή ἐκείνη ἢ τόσῳ ἀπαλή, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς μεγαλητέρας ἐντάσεως τῶν ἀκτίνων τῆς μεσημβρίας, ἔδουε χωρὶς ἐλπίδα ν' ἀνατείλῃ πλέον, εἰμὴ εἰς τὸν κόσμον τῆς αἰωνίας ἀνατολῆς, τοῦ αἰωνίου φιλήματος, τῆς αἰωνίας γαλήνης.

Ἐκεῖ ἦτο ἡ θέσις τῆς! Καὶ ἂν τὴν εἴλκυε τὴν *Δήμητραν Κουτοῦ*, ὀλίγον πρὶν ἀποθάνῃ, ἡ ὄνειρεμένη γῆ τῆς Χίου, εἰς τὸ αἰώνιον ἔπρεπε φῶς ν' ἀπέλθῃ ἢ ἄψογος καλλονή, καὶ νὰ ἡσυχάσῃ τὸ πνεῦμα ἐκεῖ, ὅπου τῶρα ζῆ ἀβυσσίλευτος καὶ μακκαρία!

ΔΑΦΝΙΣ

Κ' ΕΝΩΜΙ διηυθυνόμενῃ καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω ποῦ, ἰδοὺ ὅτι συναντῶ νυμφοστόλιστον τῶν Ἀθηναίων κόρην, φερομένην μὲ τὴν χαρακτηριστικωτάτην ἐκείνην πάσης νεκρικῆς πομπῆς βραδύτητα πρὸς τὴν τελευταίαν αὐτῆς κατοικίαν. Ἦτο ὡς μοι εἶπον κόρη νεαρὰ καὶ ἀγαθὴ καὶ ὡραία. Ἀλλὰ τὴν ὄψιν τῆς δὲν ἠτένισα. Ἐγὼ τὸν ὅποιον ἡ ζωὴ ἐξοικεῖασε μὲ τόσῳ πολλὰ πράγματα, δὲν ἠδυνήθην ἐτι νὰ ἐξοικειωθῶ μὲ τὴν ιδέαν ὅτι μεταβάλλεται αἴφνης ἢ ἀκμαία ὄψις κόρης εἰς πελιδνὴν ὄψιν νεκροῦ. Ἦτένισα ὅμως ἐπὶ μακρὸν εἰκοσι καὶ πλέον φίλας αὐτῆς, αἵτινες ἐπὶ τῇ ὑστάτῃ ταύτῃ προπομπῇ ἔφερον πᾶσαι ἀνὰ χεῖρας ἀδράς ἀνθέων δέσμας. Τ' ἀνθὰ ταῦτα τὰ ὡς προσφορὰ ὑπερτάτης ἀγάπης καὶ λύπης οὕτω μέχρι τοῦ ἐρήμου τάφου κομιζόμενα παρ' ἐκείνων, αἵτινες ἠγάπων τὴν ὁμήλιον νεκράν, περιποῦν μὲ συνδιήλλαξαν πρὸς τ' ἄλλα ἀνθὰ τ' ἀποστελλόμενα εἰς κηδεῖας, πρὸς τοὺς ἐν τεχνητῶν ἰδίᾳ ἀνθέων στεφάνους οὓς παμμεγίστους κομιζουσι οἱ μισθωτοὶ καὶ δῆθεν φρακοφόροι ὑπηρεταὶ τῶν κηδεῖων. Ἡ ἔμπλεως φίλτρον ἐκδήλωσις αὕτη, — ἦν ἄλλος θὰ ἐχαρκτηρίζεν ἴσως ὡς μετέχουσαν καὶ ποιᾶς τινος ἐπιδεικτικῆς τάσεως ἐν μέρους τῶν νεαρῶν προπομπῶν, — ὁμολογῶ ὅτι μὲ συνεκίνησεν ἐτι μᾶλλον, καὶ ἐν ἀχαρεῖ μελαγχολίᾳ ἠσχισα διὰ χλιοστήν ἴσως φορὰν νὰ συλλογίζωμαι ποῖος ὁ ποιητικώτατος ὄσφ καὶ φθονερός ἀνθόπλοκος ὁ οὕτω ἐν μέσῳ τῶ ἔαρι τῆς ζωῆς τὰ κάλλιστα ἀείποτε δρέπων τῶν ἀνθέων μας!

(Ἐξ ἁφθονοῦ)

DARAMOT